

Skøn, ikke er holdbar. Han sagde, at hvis den kommer for Domstolene, vil den ikke kunne staa sig. Deri tror jeg, at det ærede Medlem tager ganske fejl. Der er ganske vist mange, som have næret den samme Anskuelse, men det er, fordi man i Virkeligheden ser fejl paa, hvad § 7 er, ser fejl paa Forholdet imellem § 1 og § 7 i den kommunale Skattelov. Lovens § 1 siger følgende: I alle Kommuner udenfor København svares der personlig Kommuneskat efter Formue og Lejlighed. Det vil altsaa sige, at den gamle Formue- og Lejlighedsskat opretholdes principielt. Det er, om jeg maa bruge det Udtryk, Skatten paa bedste Beskub, Skatten efter Skøn, efter Ligningsmyndighedernes Vurdering af de enkelte Skatteydere. Men saa staaar der: „jfr. § 7“, og det, som saa er sket ved § 7, er, at der for visse Indtægtsklasser er givet visse Regler, visse Grænser for det Skøn, som er tilladeligt, og de Indtægtsklasser, der overhovedet er Tale om, præciseres i § 7 saaledes, at det gælder „for saa vidt vedkommende Skatteyder er ansat til Skat efter bemeldte Lov“ — det er Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten. Her ere de klare Ord for, at § 7's Grænser, som fastsættes her, gælde kun, for saa vidt vedkommende er ansat til Skat efter Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten. Herimod kan det ikke paa nogen Maade paaberaabes, at der senere fastsættes en Grænse af 800—1,000 Kr. Den fastsættes, fordi ogsaa de, som svare Statsindkomstskat, men have under 800—1,000 Kr., skulle underkastes det fri Skøn. Jeg har været med til at forfægte denne Fortolkning. Jeg har ikke gjort det letsindigt, jeg har gjort det, efter selv grundig at have undersøgt Sagen, og jeg har gjort det efter Konference med bekendte Jurister, som have givet mig Ret i denne Opfattelse. Der er ingen Tvivl om, at netop for Domstolene vil denne Fortolkning kunne staa, og den vil staa urokket. Hvis der skal siges noget imod den, vil det være det, at man ikke ved Behandlingen af Skattelovene tilstrækkelig har faaet pointeret den Opfattelse af § 7, som er den rigtige.

Men saa vender jeg mig til Statsskatterne. De ere jo ikke nær saa langt fremme i Diskussionen som den kommunale Skat. Men det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds kom ind paa dem, og da det dog er en stor Begivenhed i vort politiske Liv, at vi fuldstændig have reformeret vort direkte Skattevæsen og indført ganske ny Skatter, og da det maa

antages, at det, som her er sket, vil blive Genstand for den politiske Diskussion endnu i adskillige Tider, skal jeg følge det ærede Medlem ind paa nogle af hans Betragtninger. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at vi skulde overhovedet ikke have været af med Hartkornsskatterne, for *han* nærede nu den Anskuelse, at det var Prioriteter. Jeg kommer til at tænke paa, at det ærede Medlem i en anden Forbindelse talte om at spise Suppe, som andre havde spyttet i. Jeg vil minde det ærede Medlem om, at oppe i Landstinget har det ærede Medlem nogle Meningsfæller, bl. a. Landstingsmand P. G. C. Jensen, som har spyttet ganske kraftigt i den Suppe, som det ærede Medlem serverede her. Det ærede Medlem vil, naar han retter sine Bebrejdelser imod Venstre i denne Sag, vide, at Venstres oprindelige Skattereform, om end den ikke just hvilede paa den Betragtning, at Hartkornsskatterne vare Prioriteter, dog var i Overensstemmelse med den Linie, som angives af denne Tankegang, idet man ikke afskaffede Hartkornsskatterne, men kun overførte dem. Men saa var det det ærede Medlems Meningsfæller, det var det høje Landsting, det var Højre, det var den nævnte Landstingsmand, jeg talte om, som fandt paa dette ganske ny, at Hartkornsskatterne vare slet ikke Prioriteter, og at det rigtige var at slette dem og indføre Ejendomsskylden. Der kommer jeg atter til at sige til det ærede Medlem, hvad jeg allerede en Gang har sagt, at han skal tage sig i Agt for sine Meningsfæller oppe i Landstinget, for det er farlige Folk at komme i Lag med.

Saa sagde imidlertid det ærede Medlem en Ting, som jeg vil anholde, for det kommer bestandig igen i Højrebladene. Han sagde, at vi skulde ikke have haft Indkomst- og Formueskatten i denne Forbindelse. Vi skulde nok en Gang have Indkomst- og Formueskatten, men den skulde ikke bruges til Omlæggelse af de direkte Skatter og til Afskaffelse af de gamle Hartkornsskatter og Bygningsafgifter. Nej, sagde det ærede Medlem, Indkomst- og Formueskatten skulde have været som en Reserve, som vi kunde indkalde, naar vi trængte til den til en stor Reform, eller naar der i det hele taget var Trang til at faa nogle Millioner ind i Stasskassen. Denne Tale have vi hørt i mange, mange Aar fra Højres Side. Men der er det at sige om denne Reserve, at den har aldrig været til at indkalde før. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem kender saa meget